

Antònia Carré-Pons

Com s'esbrava la mala llet

CLUB EDITOR
BARCELONA

TAULA

El ball, 7
Quan s'acaba el dinar, 31
Sembles un pallasso, 37
Com s'esbrava la mala llet, 63
El cotxe nou, 67
Doble sis, 81
Una muntanya d'impedits, 95
Punt de creu, 113

EL BALL

Un cotxe m'atropella els ulls amb els seus llums.

HERTA MÜLLER, *En terres baixes*
(traduïda per Ramon Monton)

—És que ets una dona interessant.

Li agrada la resposta sincera a la pregunta de per quin motiu l'ha triada a ella com a companya de ball. Si l'argument hagués tingut alguna cosa a veure amb la bellesa, amb la sensualitat, no li hauria fet cap efecte perquè ja no suporta ni les adulacions ni les mentides. Ara ja no. Ara i a la seva edat, ja no l'enganyen les paraules retòriques, buides.

—Martha, em dic Martha, pronunciat a l'anglesa. Així, ¿veus? Martha. —De moment, no li dirà per quin motiu ha passat de Marta a Martha. Mai no explica el seu secret d'entrada i hi ha vega-

des que, segons com és l'home que té al davant, no l'explica mai.— I tu, ¿com et dius?

—Sebastià.

—¿Et puc dir Sebàstian, a l'anglesa?

—No. No m'hi reconeixeria. Sempre m'han dit Sebastià.

Li torna a agradar la resposta directa, que es nega a manifestar una amabilitat falsa només per quedar bé. La Martha accentua el contacte amb la mà dreta del Sebastià, que li passa l'esquerra per la cintura. La música d'envelat de festa major de les d'abans l'impulsa a acostar-se lleument al seu cos, sense arribar encara a tocar-lo. La tarda i la nit són joves, no hi ha cap necessitat de precipitar-se.

La Martha i el Sebastià giravolten per la sala. El ritme del foxtrot els apropa a tres dones que ballen soles arran de l'escenari, sense mirar-se, amb moviments idèntics, com si formessin part d'una coreografia assajada. Tots dos se les miren i se somriuen, còmplices. La Martha hi posa les paraules.

—Riuen i gesticulen com si haguessin de triomfar al festival d'Eurovisió. I si ballen soles és que no tenen parella. ¿Com és que no has demanat a una d'aquestes tres per ballar, Sebastià?

—Oh, ¿com volies que ho fes? Només t'he vist a tu, avui...

El Sebastià torna a dir el que pensa. No cal explicar (al llarg de la vida, el Sebastià ha après a guardar-se certes veritats) que no té cap interès per aquella grassoneta, tenyida de ros i mig calba, que sembla que no hi toqui i que només insinua els moviments de dansa que marquen les altres dues. Tampoc no li cal dir que ja havia ballat amb la del vestit blanc de flors grogues i verdes, cada dissabte porta el mateix vestit i al primer ball el Sebastià ja va comprovar que feia una pudor de suor tan reconcentrada que tom-bava d'esquena. La tercera, la més alta de totes, la que porta uns pantalons de camal ample i un jersei molt cenyit, és la que es mou amb més finor. Té una piga petita al damunt del cantó esquerre del llavi que es belluga quan somriu, però no és gaire conversadora i al Sebastià li agraden les dones amb discurs. Després de comprovar, al segon ball, que cada vegada que intentava arrambar-se-li ella feia un moviment rígid per marcar distàncies, el Sebastià se'n va separar amb l'excusa amable que volia seure una estona. Estava ben clar que no en trauria res i que no valia la pena insistir-hi.

En el moment que la música àgil del foxtrot permet un acostament, el Sebastià busca el cos a cos i comprova satisfet que la Martha no rebutja el contacte. Al contrari, li fa l'efecte que li agrada, que deixa que els malucs s'insinuïn a cada nova volta, que els pits freguin amb suavitat la seva camisa. La mà esquerra de la Martha es recolza a la seva espatlla amb una intensitat que li sembla el preludi d'una intimitat més gran.

—No tens caspa. Això està bé.

—No, no en tinc. ¿Com és que no t'hi havia vist mai aquí, Marta? Ai, perdó. Martha.

—És que és la primera vegada que vinc —diu la Martha, amb la certesa que si encara fos la Martha no flirtejaria com ho fa. Més encara, la Marta no s'hauria atrevit ni a ballar amb el Sebastià. La Marta sempre havia ballat només amb el seu home.

Quan la Verònica es va posar malalta, el Sebastià s'hi va abocar en cos i ànima. El ball preferit de la Verònica era el foxtrot.

Li feia pensar en Amèrica, en l'Amèrica de la llibertat i el paradís que ells només podien tastar amb els balls de les festes majors i de les grans

celebracions, quan es reunien tres matrimonis amics per ballar fins ben entrada la matinada. La Verònica preferia el fox lent, trobava molt excitant el contacte físic sobtat que afavoria, en canvi al Sebastià li agradava més el fox ràpid, per poder lluir els moviments estilitzats que la música li treia de dins, sense esforç. El Sebastià era alt i prim, amb un cos fibrat, d'esportista, la Verònica era baixeta, de formes perfectes i arrodonides, amb el greix distribuït harmònicament per tot el cos.

Els balls amb músics en directe, o amb el toca-discos quan es reunien en una casa particular, eren el plaer que es van permetre regularment la Verònica i el Sebastià al llarg de quaranta anys de matrimoni. Compartien també el gust pels bons àpats, pel vi i pel xampany (aleshores encara no se'n deia cava). I pel sexe, que els havia donat els moments de màxima felicitat. La vida els havia anat passant ni lenta ni ràpida, a la velocitat justa. Es tenien l'un a l'altre, s'estimaven i trobaven alegria en els petits plaers que es consentien sovint. No aspiraven a deixar cap empremta en les generacions futures, no els havia estat donada la gràcia de tenir fills. La impossibilitat de concebre els va causar un dolor contingut durant els anys

invertits en consultar metges incapaços de detectar cap anomalia física que els justificués l'esterilitat. Al final, tots dos van trobar que era molt millor acceptar la realitat que no pas capficar-se perquè la realitat s'adaptés als seus desitjos, per més transcendents que els poguessin semblar. Tampoc no necessitaven tenir una gran idea o defensar una gran causa o fer una gran cosa per donar un veritable sentit a la seva existència. La vida del Sebastià i la Verònica no contenia ni una gran paraula, i no per això estava buida de satisfacció. Cuidaven el seu tresor amb cada gest de la vida quotidiana.

Quan li van diagnosticar el càncer de mama, tots dos s'acabaven de jubilar. El Sebastià ja no anava per les cases arreglant aixetes o portes d'armaris que no tancaven bé ni la Verònica no s'estava al darrere del taulell, despatxant bombetes o claus. Van vendre la ferreteria i passaven gairebé totes les hores del dia junts. Només se separaven una llarga estona cada matí, quan el Sebastià se n'anava al gimnàs. Després anaven a comprar tots dos, preparaven el dinar, feien la migdiada i passejaven fins que es feia fosc. Tenien relacions sexuals satisfactòries, de tant en tant anaven a dinar a un bon restaurant i, cada dissabte a la

tarda, al ball del casal d'avis del barri. Si hi havia músics a dalt de l'escenari, encara assaborien més les voltes i les abraçades.

L'operació va ser un èxit. Li van extirpar el tumor, ganglis. Les seves rutines es van veure trastornades per un temps que se'ls va fer llarg. La Verònica va tolerar molt bé la quimioteràpia i la ràdio i tots dos van respirar alleugerits quan l'oncòleg els va assegurar que tot anava de primera, que encara que tingués un diagnòstic complicat, el tractament havia donat bons resultats. Van tornar a freqüentar el ball del casal d'avis. Passat un any i mig, sense que cap dels dos hagués contemplat mai aquesta possibilitat, el càncer va rebrotar amb virulència i a la primavera següent la Verònica ja era morta.

Els últims mesos el Sebastià no es movia ni un moment del seu costat, feia vida a l'hospital quan estava ingressada, li anticipava els capricis quan era a casa. Cuinava exquisideses que sabia que li agradaven, li anava a buscar cada dia un gelat d'un gust diferent perquè ella sempre es quedava bocabadada davant de la vitrina, sense saber quin gelat havia de triar, abduïda pel llampec de colors. A poc a poc els va anar fugint la ràbia de dins, a mesura que assumien que res no

podria salvar-la. Gelat d'orxata, de pera amb gingebre, de cafè, de mango, de crema de cacauets, de crema catalana. El Sebastià respirava satisfet quan per uns segons se li il·luminava la mirada, però la Verònica només se'n menjava dues o tres culleradetes i el gelat sempre se l'havia d'acabar ell, empassant-se l'aspror freda que se li desfeia a la boca. Aviat van decidir contractar una infermera unes quantes hores cada dia perquè s'ocupés de la infraestructura mèdica. La Verònica volia morir a casa i el Sebastià faria tot el que fos per fer-li més humà el viatge.

Parlaven. Es donaven la mà i parlaven. Rememoraven el passat més llunyà i el més proper, parlaven de tant en tant del present, molt poc del futur improbable.

—Ens hem estimat i hem sigut feliços, Sebastià, no ens hem de queixar de res —li deia la Verònica—. En aquesta vida s'ha de lluitar, però també s'ha de morir. —La Verònica li somreia, sense por.— Et perdono, Sebastià, ara ja t'ho puc dir. Et perdono perquè sé que sempre m'has estimat a mi. —La veu de la Verònica sonava tènue, però ferma. Els seus ulls traspuaven bondat i gratitud, mentre que el Sebastià abaixava la mirada, que es perdia entre els llençols.

Després de la mort de la Verònica, el Sebastià va viure sumit en la tristesa vint-i-quatre hores al dia. La trobava a faltar tant que a penes podia sortir al carrer, només ho feia per cobrir les necessitats bàsiques. A poc a poc, però, va tornar al gimnàs, per inèrcia, només per omplir les hores buides. Molt més endavant, un dissabte a la tarda, va dirigir-se, capcot, al ball del casal del barri.

—Quan jo no hi sigui, Sebastià, vull que tornis a ballar. No et quedis corsecant-te a casa, ¿em sents? Hem de marxar d'aquest món quan ens arriba l'hora, no pas abans. ¿Oi que ho faràs per mi, Sebastià?

El Sebastià va comprovar que la Verònica tenia raó, el primer dissabte la mala consciència no el va deixar en pau i va ballar només dos balls, perquè quan giravoltava amb una desconeguda entre els braços veia el rostre de la Verònica que li somreia i se sentia fatal. Va haver de fugir sense prendre res al bar. El segon dissabte, el rostre de la Verònica es va sobreposar de tant en tant al de la companya de ball momentània. El cinquè, només el va veure un cop, a l'altra punta de la sala. Aquell dissabte el Sebastià es va quedar al casal fins que va callar la música.

—I tu, ¿fa molt temps que véns per aquí? —pregunta la Martha seguint el ritme del swing. El braç dret del Sebastià li fa fer una volta sencera que en altre temps li hauria aixecat les faldilles com a les artistes del cine.

—Sí. Quan ens vam jubilar veníem amb la Verònica, la meva dona. Ara ja fa anys que vinc sol.

—Oh. Dedueixo que ets viudo. ¿Quants anys fa que es va morir, la teva dona?

—Aviat en farà deu.

La parella que giravolta a la seva vora prova un moviment agosarat. Ell l'agafa per la cintura, l'aixeca un pam, la deixa a terra, l'agafa per la mà dreta i la impulsa cap al mig de la pista. Ella li segueix els passos, estira el braç esquerre, marca el ritme amb els talons, creua els peus, i cau. La Martha i el Sebastià l'ajuden a aixecar-se. La parella es retira, compungida, cap a les cadires de plàstic vermelles que hi ha arrencades a les parets. Quan s'hi asseuen, sota les mirades atentes de la resta de ballarins, al rostre de tots dos hi brilla l'alleugeriment de no haver-se trencat cap os. Mentrestant, la música no ha deixat de sonar.

—I tu, ¿que també ets viuda?

—Sí. El Jordi va morir fa just un any.

El Sebastià fa un moviment brusc d'aproximació i abraça la Martha fins que sent l'impacte dels dos pits. De seguida, el vaivé de la música els deslliga.

—¿No ets del barri, oi, Martha?

—No. A mi m'agrada canviar de casal i canviar de gent. N'he voltat molts, ja.

—És bo, conèixer gent nova. Jo vinc aquí perquè m'agrada la música que toquen, però també freqüento un parell de casals més. ¿Vols prendre alguna cosa? ¿Una cerveseta? ¿Un tallat?

—¿Estàs cansat? Si se't veu en molt bona forma... Segur que vas al gimnàs... —Quan diu això, la Martha li prem el bíceps. El Sebastià tensa la musculatura per impressionar-la.

—No estic cansat, no fa pas tant que ballem! És que si seiem podrem parlar. Ara que ja sé que m'agrada com balles, m'agradarà saber com ets, ni que sigui una mica.

El Sebastià somriu al silenci momentani de la Martha. Ella abaixa els ulls, fa que no amb un gest del cap que vol dir que sí i tots dos s'acosten a la barra, agafats de la mà durant uns segons. S'asseuen a una taula quadrada que hi ha en un racó, amb una copa de cervesa cada un. Brinden

perquè s'acaben de conèixer i per celebrar la química que saben que els uneix. Fan glopets en silenci. Passats uns minuts, el Sebastià agafa amb tendresa la mà dreta de la Martha.

—M'hauria agradat coneixe't fa trenta anys.

—Oh, no crec pas que ens haguéssim conegut, Sebastià. Fa trenta anys només tenia ulls pel meu marit.

—Qui pogués tornar a ser jove! Quan ets jove et penses que ets immortal i que el teu cos no es transformarà mai.

—La de sorpreses que t'esperen a la vida! Moltes no són agradables. —La Martha parpelleja amb gestos breus, insinuants, sense deixar anar la mà del Sebastià.

—A qualsevol edat, la vida se't pot presentar amb una sorpresa fantàstica —protesta el Sebastià amb mig somriure—. Com haver-te trobat, per exemple.

—¿I no podria ser que t'hagués trobat jo a tu? Sóc jo que trio els homes. ¿No te n'has adonat? T'he trobat interessant així que has entrat per aquesta porta —la Martha assenyala la porta de vidre transparent, sense glamur.

—¿Ah sí, de debò? —el to de veu del Sebastià és ambigu.

—No te n'has adonat, ja ho veig...

El Sebastià li tapa la boca amb un petó fugaç.
La Martha somriu amb picardia i pregunta:

—¿Tens fills?

—No. ¿I tu?

—Dos. La Mireia i l'Oriol. I cinc néts. Dues nenes i un nen de l'Oriol i dos nens de la Mireia. L'Oriol és pediatra, la Mireia és professora de dansa. Ara ja ho saps tot, de mi.

Riuen tots dos i tornen a brindar, aquesta vegada per la relació que comencen a establir.

—Quan s'acabi el ball, ¿em deixaràs que et convidi a sopar, Martha?

—Sí. Vas directe al gra.

—A la nostra edat, perdre temps és estúpid.

—Ets un home sincer, Sebastià. Ja m'ho has demostrat unes quantes vegades. ¿No vas enganyar mai la teva dona?

—Només la vaig estimar a ella.

—Això vol dir que li vas ser infidel.

—Amb el cor no, mai. Encara l'estimo ara, ho confesso, no hi fa res que sigui morta.

—Així, ¿quantes vegades li vas ser infidel?

—No t'ho sabia dir. No les vaig comptar!
Era lampista, jo, i de vegades les mestresses de casa estaven disposades a ser molt amables i jo...

—Et deixaves portar, vaja.

—¿Què volies que fes? No sóc un sant, tinc temptacions, i és clar, si me les posen al davant...

—¿No vas pensar mai que podien afectar el teu matrimoni?

—És clar que sí. És clar que vaig tenir remordiments. T'enganyaria si et digués una altra cosa. Però m'hi vaig haver d'acostumar, jo era fogós i encara ho sóc...

—Era més fort que tu, ja ho entenc.

—Les meves aventures no tenien res a veure amb el meu matrimoni. Que jo recordi, només vaig repetir amb tres dones. Totes les altres van ser un cop i prou. És que a mi el que m'agraden són els primers moviments de la seducció, com els que ara estem fent tu i jo... —el Sebastià es passa la llengua pels llavis.

—¿I la teva dona? ¿Que ho sabia?

—Era una dona meravellosa, molt comprensiva i intel·ligent. Sí que ho sabia, però mai no me'n va dir res. Mai no en vam parlar.

—Potser no ho sabia, doncs. Potser a tu t'ho semblava i prou. ¿Com ho saps, que ho sabia?

—Per indicis. Feia algun comentari que indicava sospites, però mai no passava d'aquí. Aquestes coses, si una dona les vol saber, sempre les sap.

La cara de la Martha s'enfosqueix.

—No sempre una dona pot saber tot el que fa el seu home.

—En qüestions íntimes, sí. El que passa és que de vegades és millor viure en la ignorància. La Verònica era molt llesta. Ho sabia, però va preferir callar pel bé de tots dos. Jo sempre vaig ser amable amb ella, li feia regals, la portava com una reina, vam tenir una bona vida.

—¿De què va morir?

—De càncer.

—El Jordi es va morir d'un atac de cor.

—Em sap greu. Una mort sobtada deu ser molt dura de pair.

—Sí. Prefereixo no parlar-ne.

—¿Veus aquella parella d'allà tan elegant? L'home que porta una corbata vermella i la dona amb un vestit blau turquesa i sabates de taló d'agulla, ¿els veus?

—Sí. Ballen molt bé.

—Doncs es van conèixer aquí ja fa uns anys i ara són parella.

—¿Ah sí?

—No poden viure junts perquè ella viu amb un fill que no ho vol. Ell no en té, de fills, és solter.

—¿I per què no viuen a casa d'ell, si el que volen és viure junts?

—Ella és incapaç de plantar cara al seu fill, m'ho va explicar l'home un dia. Els teus fills, ¿t'impedirien de fer una cosa que tu volguessis, Martha?

—No. No els ho permetria. Mira, toquen un xarleston! ¿Anem a ballar? M'agrada molt, el xarleston, és un ball boig.

La Marta havia festejat tres anys amb el Jordi. S'havia esperat, pacient, darrere de la balconada de casa, que el Jordi la vingués a buscar per anar a ballar a alguna festa. Tenia vint anys quan es van casar, i la plàcida vida matrimonial que van tastar des del principi va adquirir solidesa amb el naixement de la Mireia i de l'Oriol. El Jordi era un bon metge, dedicat en cos i ànima a l'hospital i a la consulta privada. La Marta s'estava a casa, cuidava les criatures i al vespre esperava l'arribada del seu marit, que compartia amb la família tots els moments lliures que li deixava la feina. Sovint, després de treure's l'americana, el Jordi li somreia d'aquella manera que a ella la fascinava i li preguntava amb veu insinuant: ¿Ballem? Ella sempre deia

que sí i ballaven a la sala amb la música del toca-discos. No van abandonar aquest costum ni quan la Mireia i l'Oriol eren petits, ni quan van marxar de casa per casar-se, ni quan van arribar els néts.

Un matí de novembre, la Marta va trobar el Jordi estès a terra, mort, al costat de la dutxa. La desaparició brusca del company de tota la vida va ser un cop brutal, que destrossava tots els projectes que havien construït. Li faltaven mesos per jubilar-se i tots dos ho esperaven per poder passar moltes més hores junts. Però el dolor que canviaria la vida de la Marta tenia una causa que ella no es podia imaginar.

Una setmana després de l'enterrament, va rebre una visita inesperada. Era un company de l'hospital, molt més jove que el Jordi, de l'edat de l'Oriol, que ella ja coneixia. Va ser molt amable i emotiu. Li va donar el condol, va fer l'apologia del finat i li va explicar com n'era d'apreciat i admirat a l'hospital. Les seves paraules la van commoure, el record del Jordi va créixer dintre seu. Sense canviar de to, el jove va afegir que el seu marit no havia escatimat mai esforços ni s'havia queixat mai per l'excés de treball. I que era admirable que, quan la direcció li havia ofert d'alliberar-lo de les guàrdies, en un principi s'hagués

negat a admetre aquell tracte de favor, per bé que l'hagués acabat acceptant.

Aquella frase, dita com si no tingués importància, va ser com un tall sec a la consciència de la Marta. Va poder dissimular l'angúnia a sota de les llàgrimes. En veu baixa va dir que sí, que així era, i que ja havia passat força temps des d'aleshores. Set anys ben bons, va corroborar el jove. El tall a la consciència va començar a fer sang.

Quan el jove va marxar, la Marta es va aclofar en una butaca. S'hi va quedar molta estona, mirant la pantalla negra de la tele. No s'ho podia creure. El Jordi feia set anys que no tenia guàrdies i havia fet com si continués anant a l'hospital. El dia abans de morir, li havia dit que no vindria a dinar perquè tenia guàrdia i ella se l'havia cregut. ¿On anava, que no l'hi podia dir? ¿On dormia, quan les guàrdies eren de nit? No podia parar de donar-hi voltes. El Jordi feia set anys que tenia un secret i ella no ho havia sospitat mai. Set anys de paraules no dites, de mentides, de traïcions, la seva vida amb ell havia estat una fal·làcia. Però ¿estava segura que no venia d'abans? ¿I si l'engany arrencava molts anys enrere, si el Jordi l'hagués traït des del principi? ¿Com podia tenir la certesa que no era així?

Durant dies, l'estat de xoc la va recloure a casa. La Marta no es veia amb cor de sortir, no volia que ningú pogués observar la vergonya que li desfigurava l'expressió de la cara.

Una tarda que havia obert el balcó, la va saludar, del carrer estant, una dona de la seva edat, veïna de tota la vida. La Marta la coneixia de vista, sense haver-hi parlat mai, i la va sorprendre aquell gest efusiu. Vivia cinc carrers més amunt i quan era jove anava sempre amb un gosset i una criatura de l'edat de l'Oriol. Una vegada, quan l'Oriol devia tenir cinc o sis anys, va voler acaronar-lo i el gos li va mossegar la mà. La Marta recordava perfectament el desfici de la dona per aquell incident de no res, els ullals a penes si havien encetat la pell i el nen de seguida havia parat de plorar. No hi havia pensat mai més, en aquella escena. Ara que sabia la traïció del Jordi, comprenia que aquella reacció exagerada devia obeir a una altra causa. ¿I si tenia algun lligam amb el Jordi, la dona del gosset? ¿Potser la nena que duia de la mà era filla seva?

No. Impossible.

Ben mirat, ¿per què no? Acabava de recordar una altra escena que de cop i volta prenia tot un altre sentit. Feia anys, havia sorprès el Jordi que

parlava amb la dona del gosset, en una cantonada. La gesticulació donava a entendre que discutien. Quan la Marta n'hi havia parlat aquell vespre, ell li havia dit que la veïna treballava d'auxiliar a l'hospital. Aleshores se l'havia cregut, però ara aquell fet minúscul era com un cap de fil que reclamava tota la seva atenció.

D'una revolada, es va posar l'abric, va baixar les escales i va caminar cinc carrers fins a l'edifici on vivia la dona del gosset. Es va plantar al davant i va mirar la façana de totxanes de color de sorra, el balcó de vidre opac. Es va acostar a l'entrada, va tocar la placa de l'interfon i a l'últim moment va refrenar la trucada perquè s'havia obert la porta. Va sortir-ne una parella jove que reia, abraçada per la cintura.

—¿Que vol passar, senyora? —li va dir el noi.

—No, no. M'esperaré que baixin, gràcies.

La Marta es va quedar quieta mirant les dues esqueses. Va comprendre que el que anava a fer era absurd, que la dona del gosset no podria dir-li res que l'ajudés a reconstruir el que havia perdut. El que el Jordi li havia pres.

Va arribar a casa amb el convenciment que mai més no tornaria a ser la mateixa persona.

La Martha pensa que pot establir alguna mena de relació amb l'home que la fa girar amb mesura, que l'atrau i l'allunya amb moviments continuts, tot i que el ritme sincopat del xarleston convida a l'agitació espasmòdica, llampant. Li cau simpàtic, és bon ballador, té una conversa agradable. Totes aquestes virtuts el podrien convertir en un candidat a mantenir-hi una relació estable, d'un o dos mesos, perquè aquest és el termini màxim que la Martha aguanta amb un home. A la majoria, als que no tenen cap interès, els dóna el passaport després de la tercera o la quarta trobada. A uns quants, als que troba pesats, els engrega després de la primera nit. El que no li agrada del Sebastià és que hagi enganyat durant tants anys la seva dona, per més que ell digui que no la va trair mai.

—Ets una ballarina esplèndida, Marta —li diu el Sebastià entre volta i volta.

—Martha, a l'anglesa. Recorda-ho. Ja no tinc res a veure amb la Marta que era abans.

—Perdona.

Si li torna a dir Marta, potser no hi anirà ni a sopar. Malgrat que hagi acceptat la invitació del

Sebastià, bé que se'n pot desdir a última hora. Pot fingir mal de cap o inventar-se qualsevol altra excusa.

El moviment de peus li neteja els pensaments.

—M'agrades molt, Martha.

—Tu a mi també.

—¿Per què et fas dir Martha?

La Martha tanca els ulls uns segons i sacseja el cap, com per foragitar de dins un record que li fa nosa. El Sebastià riu mentre el seu cos segueix les notes que inunden la sala.

—Per venjança.

Aprofitant que la música se suavitza, el Sebastià estira la Martha cap a ell i la prem fort contra el seu cos. Quan li refrega el paquet, ella deixa anar el cap enrere, amb una rialla esvalotada, sense apartar-se'n. En acabar-se el xarleston, el Sebastià li xiuxiueja a l'orella:

—¿Saps què et dic, Martha? El sexe a la nostra edat és molt millor que en la joventut. Ha perdut força, és veritat, però ha guanyat matisos. ¿A tu no t'ho sembla?

La frase directa del Sebastià acaba de decidir la Martha. Ara ja sap que, quan surtin del ball, hi anirà a sopar. Triaran un restaurant distingit,

adequat per a les ocasions especials. Demanaran plats lleugers, a la seva edat no és bo enfarfegar l'estómac. Després, el Sebastià la convidarà a pujar a casa, la temptarà amb una copa per rematar la nit, un whisky o un gintònic. O potser l'oferta inclourà una beguda més suau. Posarà música, s'asseuran al sofà. Encetaran qualsevol conversa, que no dissimularà res perquè no hi ha res a dissimular. La farà passar a l'habitació, cadascú es traurà la roba. El Sebastià, amb una barreja de delicadesa i de desig, l'ajaurà al llit de la Verònica. La Martha es deixarà penetrar i el Sebastià, que en algun moment de la nit s'haurà pres una pastilla de viagra, ejacularà a dins.